

VOOR U GELEZEN. WHAT IS THE PREVALENCE OF HYPERTROPHIC SCARRING FOLLOWING BURNS?

K.Bombaro, L.Engrave, G.Carrouger e.a.

Hypertrofisch litteken weefsel na genezing van brandwonden is een groot probleem maar men vindt dit eigenlijk heel 'normaal'. Als behandeling zijn drukkleiding en siliconen met drukkleiding wereldwijd heel gebruikelijk. De schrijvers van dit artikel probeerden meer inzicht in deze materie te krijgen. Als definitie van hypertrofisch littekenweefsel werd er vanuit gegaan dat dit littekenweefsel is ontstaan bij een spontaan genezen brandwond en dat 12 maanden na het oplopen van de brandwonden met minimaal 2 mm is verheven boven het litteken. Het treedt niet buiten de brandwond, want dan zou er sprake zijn van keloid.

In dit artikel werden 30 patiënten beschreven met een verbranding aan de onderarm. Eén groep werd met drukkleiding behandeld en één groep zonder drukkleiding. Er werden echter bij alle patiënten na 1 jaar postburn geen hypertrofisch litteken weefsel geconstateerd. Een resultaat wat men eigenlijk niet kon geloven en daarom werd verder onderzoek uitgebreid en opgestart. Na uitgebreid onderzoek op de Medline werden 4 artikelen gevonden met betrekking op de omvang van het probleem. Nadeel van deze studies was echter dat het elke keer een klein aantal patiënten betrof en ook door onderzoek in de verschillende regio's van de wereld konden er geen conclusies aan worden verbonden. Het werd duidelijk dat de omvang van dit probleem gewoon niet bekend is.

Hierna volgde een retrospectief

onderzoek in eigen kliniek bij 89 patiënten met uitgebreide brandwonden, Totaal Verbrand Lichaams Oppervlakte van gemiddeld 20%, met spontaan genezende wonden die 12 maanden post burn nog op de polikliniek waren geweest voor nacontrole. De gemiddelde leeftijd was 33 jaar (15-67) en de populatie betond uit 65% mannen.

De onderzoeksgroep bestond uit diverse rassen, zoals blank (66%), Afro-Amerikaans (8%), Latijns-Amerikaans (14%) en Aziaten (5%). Er werd een status onderzoek verricht waarbij elk voorkomen van hypertrofisch littekenweefsel werd genoteerd. Resultaat was dat totaal bij 67% van deze groep hypertrofisch littekenweefsel werd gerapporteerd. Bij de blanke groep werd dit bij meer dan 60% en de 'gekleurde groep' zelfs meer dan 75% gezien.

Hoewel er aanmerkingen te maken zijn op het studiemodel, wat de schrijvers ook zelf aangeven, was het hun alleen te doen om te zien in welke mate hypertrofisch littekenweefsel na brandwonden een probleem was en is. Naar aanleiding van dit retrospectief onderzoek kan gesteld worden dat dit een groot probleem is. De auteurs stellen voor een wereldwijde survey te houden zodat er meer bekend wordt over het voorkomen van hypertrofisch littekenweefsel met als uiteindelijk doel meer inzicht te verkrijgen over behandeling en misschien zelfs het voorkomen van hypertrofisch littekenweefsel. Voor meer informatie kunt u terecht bij : engrav@u.washington.edu.

In: Burns 29 (2003) 299-302.

Vertaling en samenvatting: Helma Hofland, brandwondencommissie.

SELF-INFLICTED BURNS: A SPORADIC PHENOMENON.

A. Rashid, J.P. Gowar

Op brandwondencentra worden regelmatig patiënten opgenomen na zelfverbranding. Dit zijn vaak uitgebreide brandwonden met een hoge mortaliteit. Veel van deze patiënten hebben een psychiatrische voorgeschiedenis.

In het algemeen vallen deze categorie mensen in twee groepen uiteen. Een groep wil zichzelf beschadigen als een roep om hulp. De andere groep doet een poging tot zelfdoding. Er wordt gedacht dat bijvoorbeeld "volle maan" en "vallende blaadjes" invloed hebben op gedrag van mensen.

In dit onderzoek wordt bekeken of zelfverbranding in relatie staat tot

deze kosmische verschijnselen. Er worden vier seizoenen aangehouden: lente, zomer, herfst en winter. Bij de maanstand wordt nieuwe maan, eerste kwartier, volle maan en laatste kwartier aangehouden. De duur van elke periode is drie dagen voor en na de maanstand. Na verwerking van de data blijkt dat men niet kan voorspellen wanneer patiënten overgaan tot zelfverbran-

ding. Deze ongelukken staan niet in relatie tot maanstanden of "vallende blaadjes".

In: Abid Rashid, John P. Gowar. Birmingham Burns Centre, Sally Oak Hospital, Birmingham, UK. Burns 30 (2004) blz. 833-835.

Vertaling en samenvatting: Heleen Westra, voorzitter WCS brandwondencommissie.